

Призови Симона!

„И сега проводи чловѣци въ Иония, и призови Симона, който се нарича Петър“.*)

Красивото въ живота се заключава въ това, което рѣдко се случавя. Обикновеното пъкъ представя прозаичния животъ. Недоволството на съвременнитѣ хора се дължи, именно, на този прозаиченъ животъ. Вследствие на тази проза, животътъ на хората представя верига отъ несбжднати мечти и желания. Отъ единия до другия край, животътъ е пълненъ съ разочарования. При сегашнитѣ условия на живота, нѣма щастливъ човѣкъ на земята. Колкото съмъ наблюдавалъ, не съмъ срещналъ досега щастливъ човѣкъ на земята, нито между ученитѣ, нито между проститѣ. Нѣма ученъ, писателъ, философъ, музикантъ или художникъ, който може да каже за себе си, че е останалъ доволенъ отъ живота на земята. Не само това, но и като четете онова, което сж писали поетитѣ и писателитѣ, никжде не срещате да се говори за нѣкой щастливъ човѣкъ; никжде не се говори за постигнато щастие, въ пълния смисълъ на думата. Интересно е, че при всички тия преходни, непостоянни възгледи на хората за живота, тѣ пакъ обичатъ живота. Кажете на кого и да е, че трѣбва да напусне земята, той ще се омжчни. Защо? Защото не знае, де отива. Той казва: Зная, че тукъ не е добре, но неизвестното е още по-лошо. Колкото и да не е добре на земята, този животъ поне ми е познатъ, зная, какво ме очаква.

Цѣлата глава отъ Деянията на Апостолитѣ, която прочетохъ сега, е интересна, но важна е основната идея въ нея, а именно, че животътъ на земята не е нѣкакво случайно проявление. Даже и животътъ на индивидуалния човѣкъ не е случаенъ. Въ живота, подъ думата „случайностъ“ разбиратъ отдѣлностъ на нѣщата. Когато единъ листъ падне отъ дървото, казваме, че това е случайностъ, т. е. съвпадение, обаче, тази случайностъ, това съвпадение има отношение къмъ общия планъ на нѣщата. Значи, случайни нѣща сж ония, които се съвпадатъ съ общия планъ. Понѣкога случайността се взима като нѣщо дошло или